პროლეტარებო ყველა ქვეყნისა, შეერთდით!

კავკას. კავშ. რუსეთ. სოციალდემ. მუშ. პარ.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ძირს ომიანობა!

მოქალაქენო! ამ ღამეს, როცა თქვენი გული აღვსილია სიყვარულით იმისადმი, ვინც ისე დიდებული იყო თავის ცხოვრებით, სწავლით და ტანჯვა-წვალებით, მოვდივართ თქვენთან და გეკითხებით: რა წარმოუდგებოდა ქრისტეს თვალებს, რომ ხელმეორეთ გამოცხადებულიყო ის ჩვენ შორის? ომიანობა, შფოთი, სისხლის მორევი! ცრემლთა ფრქვევა დაობლებულ ოჯახებისა, რომელნიც გულის კანკალით და შიშით ეგებებიან ამ დიდებულ დღეს, შიშით, ვაი თუ ომში გაგზავნილი შვილები და ძმები ვერ იხილონ მათმა თვალებმა უკან ცოცხალი დაბრუნებული!

ვინ გამოიწვია ეს ომი? მეფე ფარისევლურათ გვარწმუნებს, რომ ის აღსდგა „მართლმადიდებლობისა“ და ხალხის დასაფარავათ წარმართ-აზიატების შემოსევისაგან!—მარა ქრისტეს თვალებს ხომ ჭეშმარიტება არ დაემალებოდა! რუსეთის მეფეს, რომელიც თავის ხელებს ხალხის სისხლით იბანს, ევიწროვა თვალ-გადუწვდენელი რუსეთი და მეზობლებს ჩამოგლიჯა მთელი ქვეყანა, მანჯურია, მას მოუნდა ახალი მეხარკენი, ახალი წყარო თავისა და თავის ახლობელთა გასამდიდრებლათ! იხილავდა ყოველსავე ამას ქრისტე, და მის გულს წმინდა აღშფოთების ცეცხლი მოედებოდა! მოისმენდა კიდევ ქვეყნიერობა მისს ცეცხლივით გულის დამწველ სიტყვას! ის ეტყოდა მთავრობას და სამღვდელოებას: „თქვენ, მწიგნობარნო, ფარისეველნო, თვალთმაქცნო! თქვენ, უმართველნო! მე მივეცი ადამიანებს მცნებათ სიყვარული, მე ვიწვევდი ხალხებს მშვიდობიანობისა და სიყვარულის დასამკვიდრებლათ. თქვენ-კი?—რისთვის წახვედით თქვენ აღმოსავლეთს? რა წაიღეთ თქვენ იქ? ჩემი ნათელი სწავლა-მოძღვრება? ჩემი მცნება? არა! თქვენ გაგაქანათ იქითკენ მოუნელებელმა გაუმაძღრობამ! თქვენ შეიტანეთ იქ იარაღი, მძულვარება, სილატაკე და ოხრება! თქვენ-კი, ხუცესნო, რომელნიც ჩემ მსახურათ უწოდებთ თქვენს თავს! გამოჩნდა ვინმე თქვენ შორის ერთი მაინც ისეთი, რომ აღშფოთებულიყო ჩემი მცნებათა ფეხ-ქვეშ გათელვით,—და ჩემი სახელით წინააღმდეგობა გაეწია ადამიანის სისხლის ღვრისათვის, მამაცურათ აემაღლებია ხმა მთავრობათა სისხლის-მაძიებელ „პლანების“ წინააღმდეგ?! არა! თქვენ მისცემიხართ კუჭის სამსახურს, თქვენ მამონის მსახურთა ბრბოში ჩარეულხართ და ჩემი ჯვარ ცმით ლოცვა-კურთხევას უძღვნით მათ სისხლის-მწოველ როსკიპულ დროს ტარებას!“ ასე იტყოდა ქრისტე,—და, როგორც წინეთ, ყავარჯნით გადენდა საყდრიდან მოვაჭრეთ. —სამღვდელოება და პოლიცია ისევ სტაცებდენ მას ხელს და გახელებული მოყვებოდენ ყვირილს: „შენ ვინ ხარ? პასპორტი გაქვს შენ? ჰო, შენ ხომ ურია ხარ! შენ ხომ ურიული აგიტატორი ხარ! შენ ურიებმა მოგისყიდეს ფულით! შენ ძირს უთხრი რუსეთის თვითმპყრობელობის დიდებულ ტახტს! შენ საძირკველს უნგრევ მართლმადიდებელ ეკლესიას! ციხეში, საპყრობილეში წაიყვანეთ ეს!!“ როგორც 19 საუკუნის უკან, ისე დღესაც პოლიცია, ჟანდარმები და მართლმადიდებელი რუსეთის ხუცები დაუწყებენ მას პირში ფურთხებას, ყურის აწევას, და ყოველგვარ დაცინვა-შეგინებას!

თქვენ, მოქალაქენო? ის რომ ეხლა ისევ თქვენს სამსაჯულოს წინ იყოს წარმდგარი, განა თქვენს შორის არ გამოჩნდებოდა ისეთები, რომელნიც ხუცების და მთავრობის აგიტატორთა მძულვარების ქადაგებით აღძრულნი და დაბრმავებულნი,—

დაიყვირებენ: „ჩვენს აღმ, ჩვენს აღმ! [illegible]
ქოლელქენო, ვინ ბოლოა! მოხმენენი და გადაარჩინეთ ბოლ ყველი ფანატიკურად მაფრთხილებელ ბრძოლისა, რომელიც ბოლეშევიკნი და ხუთეროსნიანი გადაკეთებული ქრისტეს მიძღვრებან! ამ გაზადაფლის ღაბეს, რაც მთელი ბუნება ლეფრთალენებენდა, ამდგარა, გამოფეფინებელო, ნორჩი და ახალი ცხოვრებისადვის, რაც მთელი ბუნება ფოლეთ ბალსის ბალბოლეთ ხ ტყვეში! „ჩარსტი ალდგა!“—ეს ძმაოვანი, გამაშნეველელი სიტყვები, რომელიც ოლეკ ხალეთი ინტეკმა გამარკვევი სინლოლეთ ხიბეფეფეს, კეთილის ბორიტეს, სიყვარულის ძმურ ფორეთაბეზე,—ამ ღაბმ, რაკა თქვენ ბეკეი ბანსნილია ყოველივე ნათელისა და კეთილის ბილიკებთ და ეკუთვნი განანდეთ,—ნეტ მოგიეთონ თქვენ თან და ეკეთიბენი:—ვინ ხმა ეკინნა ომის ჩინაღაღდეს? ვინ ვეგრეკეს ყველაზე ეფრო ენერგიულო, თავ-ეკმოდინი ცხოვრების ეანანლებისათვის ხაბრძოლეკოდა?—ის იყო ხმა, ძმოვანი ხმა ბრალ.ის შეეფთებელ პროლეტარიატის! ბა?, ბრალ ეკეთ.ნობთ, მოკალეკენო, ლაფეკეთ ნეფნ ნეოელ ლრონ.ზის ჯეკ ნოეკალ.ბნს! ალა ბმოლოთ ხაბრალ!
ბმოლოთ ალა ბოლ ფიდა: „ეპოოეკეტარნ. ყველა ქეკენნა, შეეფთალ!“—ბოლოვნმ ხალხთა სიყვარულისა ეკი ძმობისაკენ ან წარმოდგენს ფაქტ ხნს, ლიტონ სიტყვან! ლაიბანეთ, ლაიბანეთ ნეფნთან! შეეფთებელ—შეეფთებელი ძალ-ლონით გამეფდეფნო ცხოვრების ხალხიდან ლაბინანის ოფლთა და ს სმლთ ბოგვეკენენ!—ეწყვეთ და ბუნეფეთ ყოველივე ის, რაც ეფნ ეფთოოფთალ.ნ.

ჩვენ ვთოლეფლ.ბ.თ:

1) ლაეფოენენეთ შეეფდეს ხალხის გამაბედფრეკენელთ ომი, რომელიც ლაიწყო მთავრობამ ხალხის ლაეკეთიფთ,—და რომელიც ისევ ფრონ ასოოთ.ბ.ით ნეფნს ძმკნ—ხალდლთ.ნ ხაეკეფლ ანდეკეს ძმეფრნ.ბლთ და ნეფნს ნაწარმონ.ნ.ფალ შემდგარ ხაბრნ.ნ.ბ.ნ.ნ ყველაზე.

2) ლაეფოენენეთ მოეგეკეფ ინნენენ ხალხის წარმომადგენელნ, რომელნენ.ც ბრალ.ბ.ონ და ფალ.ნ.ფალ ეკენ.ს ყრთ.ფნ.ფ ინნენენ ბრძეკენ.ნ ყველა სოლ.ფ.ფთ.ფ ბმა-ალეთ და ფალ.ფ-ალეთ.ბ.ეკ, გინ.ერ.ნ.ფალ სარეფმენ.ფ.ნ.ბ.ნ და ეკ.ონ.ენ.ბ.ნ, ალ.ნ.ფ.ნ.ფალ ნ.ფ.ფ.ბ.ნ.ბ.ნ და ბ.ატ.ენ.ბ.ალ.ნ.ფ ბ.ენ.ფ.ბ.ნ.ბ.ნ.

3) ნ.ენ ნ.ფ.ბ.ოენ.ბ.ნ, რ.ომ მ.ი.ფ.ენ.ი ფ.ენ.ფ.ენ.ენ.ი ხ.ბ.ენ.ფ.ბ.ენ.ბ.ნ.ბ.ნ.ბ.ნ